

[Ingmar Wagner.]

det nødvendige til idrætsformål. Det samme gælder en lang række andre lande, det gælder de folkedemokratiske lande og Sovjetunionen. Her har man givet ungdommen de bedst tænkelige muligheder ved at stille de nødvendige sportsanlæg til dens rådighed. Vort lands ungdom nævner med den allerstørste respekt navne som Dynamo og Spartak, løbere som Kuts og Zatopek, svømmere som Tjukalov og Boitjenko, fodboldspillere som Puskasz og Jasjin og en lang række andre navne. (*Tholstrup*: Det er professionelle sportsfolk!). Hemmeligheden ved disse folkedemokratiske og sovjetrussiske sportsfolks store resultater er ikke, som det siges nede fra salen, at de er professionelle, men simpelthen, at der i disse socialismens lande er givet ungdommen gode forhold at udøve deres idræt under; derfor præsterer de disse resultater.

Danmark har også en dygtig ungdom, som på sportens område gør sig godt gældende og ville blive betydelig dygtigere, hvis den fik endnu bedre forhold, men den har i dag ikke de rigtige betingelser at udøve sporten under. Staten må yde langt mere til sportens fremme. Pengene er i virkeligheden tilstede; vi mener, at man må fordele tipsmidlerne på en bedre måde, og slår de ikke til, må der derudover bevilges de nødvendige midler.

Som det allerede fremgår af det, jeg har sagt, går den kommunistiske folketingsgruppe ind for, at sporten skal have en større andel af tipsmidlerne, men vi er ikke enige med forslagsstilleren. I første omgang ville det efter vor opfattelse ikke være rigtigt at tage de penge, som nu går til almene og kulturelle formål, og give dem til idrætten. Det er rigtigt, at der går en del af pengene til meget mærkværdige formål, men i hovedsagen går de dog vel til udmærkede formål. Skulle man tage af de midler, der gives til disse gode formål, må dette i alt fald efterfølges af andre bevillinger. Det, vi mener, er imidlertid, at staten må give slip på sin fortjeneste.

Tager vi tipsregnskabet fra 1. juni 1953 til 30. juni 1954, ser vi, at staten af et sådant års indtægt tager broderparten, nemlig 17 173 521 kr. 7 øre, medens der til idrætsformål går 3 182 180 kr. 38 øre. Til kul-

turelle formål går der 2½ mill. kr., til ungdommens fritidsliv går der også 2½ mill. kr. og til „Ungdommens uddannelsesfond“ 639 623 kr. 42 øre. Blot dette ene års regnskab viser med al ønskelig tydelighed, at staten tager sin store andel af kagen. Indtil i dag drejer det sig om 130 mill. kr. eller endnu mere, som sporten ikke har modtaget, selvom disse mange millioner rettelig burde være brugt til idrætsformål.

Jeg sagde til indledning, at sporten har hårdt brug for bedre økonomiske forhold. Der er blevet talt om landboungdommens forhold og om de små klubber på landet, men den københavnske ungdom har det ingenlunde bedre, man kan måske næsten sige tværtimod. I denne by mangler der stadioner; Idrætsparken er altid fuldt optaget, og mange vigtige kampe kan simpelthen ikke gennemføres på grund af pladsmangel. Det siges oven i købet, at København i dag er den hovedstad i Europa, der er dårligst forsynet med sportsanlæg. Forleden dag kunne man i „Idrætsbladet“ læse, at Göteborg indviede sit fjerde stadion. Göteborg har 400 000 indbyggere. København har i realiteten kun eet ordentligt stadion, skønt den har mere end 1 million indbyggere. Dette viser også lidt af skævheden, og hvor langt videre fremme man er i denne henseendeovre på den anden side af sundet. København har ikke et virkeligt svømmestadion, som kunne gøre det muligt at gennemføre internationale konkurrencer.

Det ville blive altfor omfattende her at komme ind på de mange mangler, som idrætten lider under i København. Jeg skal kun gøre nogle enkelte bemærkninger om et par københavnske klubber, der har helt utålelige forhold at arbejde under. De eksempler, jeg her fremhæver, er desværre ikke enestående, men tværtimod udtryk for de forhold, man stort set i denne by byder sportsungdommen.

De klubber, jeg kort vil fremhæve, er to københavnske, men landskendte brydeklubber, Sparta og Husum Idrætsforening. Det er foreninger, der udfører et ganske fortrinligt arbejde med ledere, der ofrer al deres fritid uden at få så meget som en øre i betaling herfor, uanset om det er i foreningens administrative arbejde, med tilrettelæggelse af stævner og andre arrange-